

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **J. H.**, zastoupeného JUDr. Miloslavem Černochem, advokátem, Znojmo, Na Rejdišti 608/5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, orgánu sociálního zabezpečení**, Praha 1, o přepočtení starobního důchodu, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 10. 2003, č. j. 41 Cad 28/2003 – 7,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 10. 2003, č. j. 41 Cad 28/2003 – 7 **se zrušuje** a věc **se vrací** Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením Krajský soud v Brně (dále jen krajský soud) odmítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného z 18. 11. 1999 s odůvodněním, že rozhodnutí o přiznání starobního důchodu žalobci z 18. 11. 1999 nabylo právní moci 10. 12. 1999 a žalobce nevyužil možnosti podat odvolání do uvedeného rozhodnutí, ač rozhodnutí poučení o odvolání obsahovalo a proto soud návrh odmítl, neboť nebyly splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný.

Proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost žalobce v níž namítal, že požádal žalovaného o přepočtení starobního důchodu, a to nikoliv z důvodu nesprávnosti původního rozhodnutí, ale z důvodu vzniku nové skutečnosti, která nastala v roce 2002, kdy na základě rozhodnutí ministra vnitra došlo k uznání rehabilitace provedené před účinností zák. č. 87/1991 Sb., jde tedy o situaci, kterou upravuje § 56 odst. 1 písm. b) zák. č. 155/1995 Sb., kdy je zřejmé naplnění znaků tohoto ustanovení, neboť důchod byl přiznán a je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží a byl přiznán od pozdějšího data. Je splněna i podmínka, kdy je možno žádat nejvýše 3 roky zpět od data zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení.

Na výzvu krajského soudu žalobce doplnil svoji kasační stížnost podáním ze dne 12. 11. 2003 tak, že důvody kasační stížnosti spočívají v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., a to proto, že správní orgán v napadeném rozhodnutí ať již úmyslně nebo z nedůslednosti nevzal v úvahu onu výše zmíněnou novou skutečnost, totéž citované rozhodnutí ministra vnitra o rehabilitaci č. 92 ze dne 19. 8. 2002 a dále, že odmítnutím návrhu bez možnosti vyjádření se ke stanovisku žalovaného byl zřejmě porušen zákon.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 30. 12. 2003 a uvedl, že skutečnost, že žalobce proti rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra č. j. OSZ-56828-18/99 ze dne 18. 11. 1999 podle ust. § 111 odst. 1 zák. č. 582/1991 Sb. nepodal písemně odvolání do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí, je nesporná. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 10. 12. 1999. Soud mohl přezkoumat pouze rozhodnutí odvolacího orgánu. Jestliže žalobce možnosti podání odvolání nevyužil, odvolací orgán v daném případě vůbec nerozhodoval a nejsou tedy dány podmínky pro soudní přezkoumání rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, č. j. OSZ-56828-18/99 ze dne 18. 11. 1999. Tento nedostatek řízení je neodstranitelný a krajský soud proto v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. návrh odmítl. Ve vyjádření dále žalovaný uvedl, že ministr vnitra rozhodl dne 19. 8. 2002 ve věcech služebního poměru rozhodnutím č. 92/2002 a v rámci přezkumného řízení zrušil dvě rozhodnutí ředitele Police České republiky, Správy Jihomoravského kraje, ve věcech služebního poměru týkající se odchodného žalobce. Důvodem ke zrušení těchto rozhodnutí byly nedostatky v rozhodování o věcech služebního poměru uvedené v rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 A 41/2000, které nesouvisely s případnou aplikací § 22 odst. 1 a 4 a § 24 zák. č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Tato věc byla v minulosti ministrem vnitra opakovaně posuzována. Žalovaný je toho názoru, že nejsou dány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu postupem podle § 109 s. ř. s. a s přihlédnutím k obsahu předloženého spisu sp. zn. 41 Cad 28/2003 krajského soudu i dávkového spisu dospěl k těmto závěrům.

V žalobě žalobce tvrdí, že rozhodnutím Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení č. j. OSZ-56828-18/99 ze dne 18. 11. 1999 mu byl s účinností od 1. 8. 1999 přiznán starobní důchod. V žalobě popisuje svoji situaci, kdy již v roce 1997 byl pro splnění nároku na snížení důchodového věku propuštěn ze služebního poměru, avšak uměle vytvořenými obstrukcemi byl přivozen stav, že se musel vrátit do služebního poměru a pracovat do 58 let. Protože došlo k jeho poškození, obrátil se o nápravu na ministra vnitra, který provedl nové přezkoumání a důkazní řízení jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR č. 92 ze dne 19. 8. 1992, doručené žalobci 22. 8. 2002, ve kterém konstatuje platnost rehabilitace vyjádřené v č. j. VO-1-1652/KM-90-RK ze dne 16. 1. 1991, kdy změnou původních rozhodnutí dochází k naplnění práva po provedené rehabilitaci. V důsledku této nové skutečnosti podal žalobce dne 23. 8. 2002 žádost o provedení přepočtu starobního důchodu, neboť je zřejmé, že setrváním ve služebním poměru o 3 roky déle než bylo třeba mu náleží procentní zvýhodnění starobního důchodu. Vyřízení své žádosti musel urgovat opakovaně a teprve po urgencích došlo k tomu, že dne 23. 12. 1992 mu žalovaný doručil dopis č. j. OSZ-56828-29/OM-2002, ve kterém mu bylo vysvětlováno, že žádosti nemůže být vyhověno. Proto se pokusil dopisem ze dne 26. 12. 2002 o změnu stanoviska žalovaného, avšak marně, výsledkem byl dopis upozorňující žalobce na právní vztahy před 31. 12. 2002 a po účinnosti zák. č. 150/2002 Sb. od 1. 1. 2003. Žalobce

se pokusil dopisem zaslaným do vlastních rukou ministra stav zvrátit, ale tento pokus byl marný, protože za ministra vnitra mu odpověděl neidentifikovatelný pracovník v zastoupení za ředitele kanceláře ministra. Za této situace mu nezbylo nic jiného, než podání žaloby. K žalobě připojil dopis žalovaného doručený mu 23. 12. 2002. Žalobou se domáhal toho, aby žalovaný byl povinen uznat mu rehabilitaci provedenou Ministrem vnitra ČR 16. 1. 1991 a provést přepočtení starobního důchodu a povinen provést doplatek starobního důchodu zpětně od data odchodu do starobního důchodu v roce 1999.

V obsahu dávkového spisu se nachází žádost žalobce ze dne 23. 8. 2002 adresovaná Ministerstvu vnitra ČR a jemu doručená 27. 8. 2002 o přepočtení starobního důchodu z toho důvodu, že podle žalobce vyšla najevo nová skutečnost a potvrdilo se, že vznikl nárok na důchod po dosažení věku 55 let. V dávkovém spisu se nachází přípis žalovaného ze dne 12. 12. 2002 doručený žalobci 23. 12. 2002, z jehož obsahu vyplývá, že mu není známo, že by z výroků některého z rozhodnutí soudů nebo ministra vnitra vyplývalo, že jeho služební poměr skončil dnem 31. 10. 1975 z důvodů uvedených v ust. § 21 zák. č. 87/1991 Sb. a proto jeho žádosti ze dne 23. 8. 2002 doplněné podáním ze dne 9. 9. 2002 o přepočtení starobního důchodu nelze vyhovět. Pisemnost žalovaného ze dne 12. 12. 2002 doručená žalobci 23. 12. 2002 je ve formě přípisu, neobsahuje žádné poučení o možnosti podání odvolání proti němu.

Žalobce tedy v podstatě tvrdí, že v roce 2002 vydal ministr vnitra rozhodnutí, z něhož žalobce vyvozuje pro sebe změnu v hodnocení doby pro vznik nároku na starobní důchod a proto podal u žalovaného žádost (sepsanou dne 23. 8. 2002, doručenou žalovanému 27. 8. 2002) o přepočtení starobního důchodu (který mu byl přiznán Ministerstvem vnitra, orgánem sociálního zabezpečení dne 18. 11. 1999, č. j. OSZ-56828-18/99 od 1. 8. 1999), přičemž žalovaný rozhodl, že jeho žádosti nelze vyhovět, přičemž žalobce poukázal na dopis Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení ze dne 12. 12. 2002, č. j. OSZ-56828-29/OM-2002 doručený žalobci dne 23. 12. 2002.

Z výše uvedených hledisek však krajský soud žalobu žalobce neposuzoval. Z obsahu napadeného usnesení krajského soudu ze dne 9. 10. 2003, č. j. 41 Cad 28/2003 – 7 vyplývá, že krajský soud vycházel jen z toho, že rozhodnutí o přiznání starobního důchodu žalobci žalovaným z 18. 11. 1999 nabylo právní moci 10. 12. 1999, že žalobce nevyužil možnosti podat odvolání do uvedeného rozhodnutí, ač rozhodnutí poučení o odvolání obsahovalo, a proto nebyly splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, a proto usnesením žalobu odmítl.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) v němž krajský soud posoudí důvodnost žaloby z žalobcem uplatněných důvodů.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. 1. 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu